

157.

3. číslo
školního
časopisu
v roce

2017/2018

*Možná že Alfred Nobel objevil dynamit...
...ale my jsme ho zapálili!!!*

Rozsvícené Česko



Obsah

Slovo šéfredaktora.....	2
Adventní setkávání.....	3
Čertovské peklo.....	4
Geomag.....	5
Postcrossing.....	6
Hotel Transylwania.....	7
Rozsvícené Česko.....	8
Elektrifikace.....	9
Jak nebalit dárky.....	10
Hudba pomáhá.....	11
Masážní křeslo.....	12
Rozsvícené stromečky.....	13
Malované pověsti.....	14
Rozhovor s prof. D. Čurdou.....	15
Tajemné Česko.....	16
Dobrou chuť.....	17
Třpytivá ozdoba.....	18
Osobnosti.....	19
Zábava.....	20
Škola obrazem.....	21
Absurdnosti češtiny.....	22
Kam s ním?.....	23
Děti dětem.....	24
Devátáci v Národním.....	25



Milí čtenáři, milé čtenářky...



Dobrý den, vážení učitelé, žáci a všichni příznivci našeho časopisu. V tomto čase se dny ještě stále krátí a všichni potřebujeme k životu světlo. Je advent a každou neděli až do Vánoc rozsvěčíme další svíci na našem adventním věnci a díky tomu světla přibývá. Poslední čtvrtou svíci rozsvítíme tentokrát právě na Štědrý den. V našich

vesnicích a městech září vánoční stromy. Tématem tohoto čísla je Rozsvícené Česko.

Přeji Vám osvětlené a prozářené Vánoce. Pozor na vysoké účty za elektřinu. A do nového roku Vám přeji jasnou mysl, osvětlený rozum a sluncem prozářený rok.

Krásné Vánoce Anna Magdalena Lapáčková, 9. třída

Zlaté prasátko

Kamila Kusá

Vánoce jsou tady
a já křičím hlady.
Zlaté prasátko chci vidět,
tak dnes budu hladem trpět.

Po hodině už jsem v bezvědomí,
protože cítím salát bramborový.
Na tácu leží sladkosti,
to mi dělá velké starosti.

V troubě se cukroví peče,
mně po bradě slina teče.
Mandarinky voní všude,
těm stěží odolat půjde.

Oběd jsem ani vidět nemohla,
protože bych se lehce přemohla.
K nosu mi přilétla vůně polévky rybí,
„Tak moc mi to jídlo chybí!“

Po celém dni jsem z toho snad zešílela,
a zlaté prasátko jsem neviděla.
Po rozbalení dárků půjdu hned spát
a o zlatém prasátku si nechám jen zdát.



Adventní setkávání



Zapálení první svíce...

Každé adventní pondělí se celá škola setkává na prostřední chodbě, kde se každá třída postupně představuje. Jedna třída z prvního stupně a jedna z druhého stupně. Všechny třídy si představení pečlivě přichystají a secvičí. Všechna vystoupení jsou inspirovaná Vánocemi a přesto pokaždé je k vidění něco nového.

A tak stále znovu se v pondělí všichni sesedneme na podsadkách a tiše posloucháme, jak o Vánocích vypráví spolužáci z ostatních tříd. Nás devátáky to čeká ne v pondělí, ale v pátek 22. prosince, kdy bude už jen krůček k Vánocům, ke Štědrému dni, a můžeme vám slíbit, že i my ze sebe dáme to nejlepší. Vždyť příště ..., příště už u toho nebudeme.



Anna Magdalena Lapáčková, 9. třída Foto: archiv školy

Alzák v akci

Nacvičování představení na první adventní setkání bylo opravdu náročné, protože někomu se nechtělo nacvičovat. Nacvičovali jsme ve třídě i na chodbě, kde se potom celé představení odehrálo. Představení mělo být vtipné a trochu nedávat smysl, proto by v tom neměl nikdo hledat žádnou logiku. Nejčastější otázka byla: „Kde jsou ty tablety?“ a v téhle otázce spočívalo celé představení. Protože Alzák nechtěl pořád prodělávat, tak začal rozdávat infarktové perníčky dětem, které chtěly nějaké elektro od Alzy. Alzák potom následně rozdal perníčky pro celé školy, aby neměl tolik práce. Při nacvičování probíhalo také hodně hádek, protože jsme se někdy nemohli shodnout nad tím, co nacvičit. Ale když měli všichni dobrou náladu, nacvičování nám šlo od ruky. Jak to dopadlo, jste mohli posoudit a ochutnat ručně pečené smrtící perníčky.



Petra Moskalová, 6. třída Foto: archiv školy



Akce školy

Čertovské peklo u nás ve škole



Jak všichni víme, čerti chodí 5. prosince. U nás ve škole je zvykem, že 9. třída, což jsme letos my, chytají čerty pro celou školu a školku. Ani letos to nebylo jinak, ale to bychom nebyli my, abychom to neudělali trochu jinak. Vlastně ne úplně jinak, protože tohle tu už někdy bylo. Místo toho, abychom chodili po třídách, jak to bylo skoro vždycky, udělali jsme si své peklo ve třídě. Den předem jsme to celé odpoledne přichystávali a naše třída se proměnila v peklo. Popravdě docela by se mně líbilo, kdyby to tam tak opravdu někdy vypadalo. Myslím, že třídu se nám povedlo hezky vyzdobit. Měli jsme plno vychytávek, což jste mohli spatřit i sami. Nejdříve jsme tedy navštívili školku, pro kterou jsme měli vymyšlený dokonce i tanec a dětem se moc líbil. Tam jsme šli jen někteří a ostatní se ještě zatím připravovali. Nezapomněli jsme jít ani do jídelny, sborovny a hlavně do ředitelny pro svolení.

Pro třídy jsme si chodili a potom už na ně čekalo to hlavní, a to naše peklo. Nejdříve jsme jim udělali menší exkurzi po našem pekle, představil se nám Lucifer se svojí Luci-ferkou a poté měla každá třída svůj úkol. Když ho všichni splnili, dostali svou odměnu, což obsahovalo diplom a pečené slané hvězdičky. Celé dopoledne pro nás bylo celkově namáhavé, a to odpoledne přišel ještě úklid celé naší třídy. Já si osobně myslím, že se nám čerti vydařili a doufám, že i ostatní byli spokojeni. Jen škoda, že tuhle úžasnou akci už příští

Adéla Sádecká, 9. třída



Akce školy

Stavebnice GEOMAG u nás

Asi znáte stavebnici Geomag, je to kreativní tvořivá stavebnice, která baví děti po celém světě už spoustu let.

23. listopadu k nám do školy opět přijeli zástupci této firmy a my žáci jsme se díky tomu mohli bavit různými hrami. Mohli jsme stavět budovy známé i námi navržené, mohli jsme vytvářet obrazce geometrické i všelijak komplikované.

A opravdu jsme se snažili. Za dvě hodiny zde vzniklo několik povedených výtvorů. Například: Eiffelova věž, egyptská pyramida nebo newyorská věž. Čas na výrobu byl sice krátký, ale to nevadilo. Všichni si to užili a všechny to bavilo. A to je hlavní.

Tak díky za tuhle příležitost..

Blahoslav Adam Lapáček, 5. třída



Denisa s Danielou postavily vázu



Vašek se svým výtvořem



Eiffelova věž se Zuzkou a Ájou



A přece se točí...

Druhý stupeň v kině

Planeta Země 3000 Brazílie



Ráno byl už přistavený autobus před školou. Celý druhý stupeň kromě 6. třídy jel na dokumentární seriál Planeta Země 3000. Tentokrát s tématem Brazílie-vášnivě srdce Jižní Ameriky. Do Brazílie se vydal cestovatel Adam Lelek se svým štábem, aby nám ukázali všechny krásy, kouzla, pestrost tohoto státu, tradice, zvyky... Jejich přáním bylo pobýt v domorodé vesnici. To však bylo velmi těžké. Kromě vyřešení všeho důležitého papírování bylo nejdůležitější získat svolení od samotného náčelníka kmene. Všechny tyto kroky se podařily a mohli pobýt ve vesnici celý týden a pozorovat domorodce při jejich každodenních činnostech. Byla to skvělá příležitost poznat jinou mentalitu a odlišný způsob života. Mohli jsme si vzít i časopis Koktejl. Velmi se mně to líbilo!



Anna Magdalena Lapáčková, 9. třída



Postcrossing



Co je to postcrossing?

Máte rádi pohledy a zároveň byste chtěli poznávat svět? Tak to je tedy postcrossing to pravé pro vás. Jde o to že pošlete pohlednici do nějaké z cizích zemí a poté jen čekáte, až zase přijde pohled vám, ovšem odněkud jinud. Stačí si jen do internetového vyhledavače napsat postcrossing , kliknout na jeden z vyhledaných odkazů a zaregistrovat se. No a poté si už jen vylosujete adresu, kam budete svůj pohled posílat a pokud pošlete například pět pohledů můžete se těšit, že ve vaší poštovní schránce najdete taktéž pět pohledů. No, co myslíte, nestojí postcrossing za pokus?

Anežka Vopariřlová, 8. třída



Navštívili jsme ISŠT

Návštěva ISŠT ve Vysokém Mýtě a mírné vydírání našeho pana ředitele.

Jednoho dne jsme vyrazili na obhlídku ISŠT Vysoké Mýto. Škola jako taková není vůbec špatná, ba naopak je moc pěkná, ale jestli jste někdy četli moje články, tak jste mohli zjistit, že jsem člověk velmi líný a pro práci nepraktický. No, ale zpátky ke škole a k našemu výletu. Ráno asi v osm hodin si pro nás přijel autobus z expedičního oddělení firmy Iveco bus Czech Republic, a kdo nebyl řidičem? Můj známý Jaroslav Veniger, který s námi jel nebo spíše řídil autobus na Pálavské vrchy. Když jsme dorazili do školy, byli jsme posláni do jídelny, kde bohužel nebylo jídlo, ale uvítací výbor v podání učitelského sboru. Pak jsme šli do skupin a vyrazili po škole. První zastávka byla v čalounické dílně, kde jsme si mohli vyzkoušet, jak se vyrábí knoflík nebo jak se šije na velkém, a to opravdu velkém šicím stroji nebo střílet sponky do dřeva tlakovou pistolí. Poté hurá na rovnání náprav, kde nám bylo vysvětleno, jak je to nevděčná práce, ale že díky tomu si člověk dobře vydělá, protože když jsou kola srovnána do správného úhlu, auto může vyjet na silnici. Jako další přišlo pro mne a všechny ostatní překvapení. Mohli jsme si zkusit totiž řídit traktor, a to úplně od začátku. Prostě nastartovat, zařadit a rozjet. Pak se najednou objevil pan ředitel a já jsem se jen tak náhodou zeptal, jestli vůbec někdy seděl za volantem traktoru. Neseděl,“ byla odpověď. „Hmm... nedá se nic dělat, tak si to budete muset jít zkusit“. No, to byste neřekli, co se stalo. Pan ředitel před námi normálně utekl zpátky do dílen. To nemůžeme nechat jen tak, řekli jsme si s Leošem Stráníkem. Nenechali! Vrazili jsme do dílen a s pomocí jednoho učitele, který shodou okolností znal našeho pana ředitele a poradil nám, kde se schoval, jsme si pro něho došli a pod výhrůžkou, že řekneme ve sborovně, že se bál řídit, povolil a přece jenom si zařídil. Ze začátku mu to moc nešlo, hlavně ten rozjezd, ale pak to dostal do ruky a jel jako o závod. To byl asi nejsilnější zážitek. *Bohuslav Říha, 9. třída*
Blahopřejeme, pane řediteli!

Přespávání ve škole

Přespávání ve škole bylo na téma Hotel Transylvánie. Nejdřív jsme pokládali nenahraditelné vstupenky do hotelu. Pak jsme se najedli výborného guláše z minulých zájezdníků. Potom k nám promluvil majitel hotelu Drákula. Oznámil, že když nesplníme úkoly, že budeme dalším gulášem. A když budeme během plnění úkolů s partákem mluvit, půjdeme do MUČÍRNY. A to neznělo moc sympaticky. Po vykonání úkolů jsme šli luštit do Luštiny. Tam každý vyluštil mapu a tajenku. Pak se šlo ven, kde zase stála ta otravná dějepisárka a dala nám poslední díl mapy a ta nás dovedla ke kapliče. Tam se rozhodovalo co s dějepisárkou. Nakonec se usoudilo, že ji nezabijeme, ale ztrapníme. Šlo se o půlnoci spát, já jsem vydržel do tří hodin ráno. Výlet do Transylvánie opravdu povedl.

Matěj Štěpán, 5. třída



Akce školy

Můj vlastní hotel Transylvania



Hotel Transylvania, tak bylo letos pojmenováno přespávání ve škole. Spaní tedy bylo pojmenováno po tajuplné zemi pod vládou hraběte Dráculy, který byl také podle pověsti upírem čili celá škola byla plná upírů. V jednotlivých třídách na návštěvníky čekaly úkoly, za které, když splnili, dostali jednotlivé indicie. Z těch se poté dalo vyčíst, že guláš z lidských duší vaří naše šéfova technických služeb Rooza, a když to zjistili, museli ještě podle mapy, kterou dostali, projít stezku odvahy, která vedla přes Morašice a končila u kostela sv. Petra a Pavla.

Tak a teď k samotným úkolům. Bylo jich několik, ale já vám teď pro mě ty nejlepší popíšu. Tak, první úkol měly na starosti Vendula Nováčková a Lucie Jarešová. Spočíval v tom, že do kádinky, která plavala ve vodě, měla dvojice návštěvníků hotelu dávat pomocí pinzety mince různé hodnoty. Ten, komu se kádinka potopila jako první, prohrál. Druhý úkol měly na starosti Simona Skokanová a Veronika Víchová. Byl jednoduchý, leč zákeřný. Jako první byl návštěvníkovi podán jed a otrávený návštěvník musel dojít k protijedu, ale přes bludiště provázků a ještě do časového limitu deseti minut. Zdá se, že je to dost dlouhá doba, ale bludiště bylo dlouhé a za tmy ještě delší. Tak to by byly některé úkoly, které zde museli plnit hoteloví návštěvníci. A ještě, abych nezapomněl, určitě neuvěříte, kdo nás přijel navštívit. Představte si, že to byla novopečená paní zástupkyně Hana Heroldová. Její výraz byl opravdu úžasný, protože z něj úplně jiskřilo, jak je nadšená. První slova byla „no, to je úžasné“. My všichni jsme měli radost, že paní zástupkyně má taky radost. Paní zástupkyně byla svěřena do mé moci, tedy do moci Dráculy. Ale abych se vrátil k rozvyprávěnému příběhu. Doprovodil jsem tedy paní



zástupkyni do prvního pokoje, kde si vyzkoušela první úkol. A její nadšení bylo od úkolu k úkolu stále větší. A když byla na odjezdu, zanechala nám velký koš sladkostí a ovoce. Nakonec jsme skončili až V sedm jsme vstávali a uklízeli, poté následovala snídaně, ke které byl podáván i „bobsguláš“ od večera. Nejlepší snídaně, kterou jsem kdy jedl. No, a když jsem šel domů, vypadal jsem jako tulák, protože jsem měl vozík plný harampádí a fošny, která předešlé noci sloužila jako rakev. Moje první kroky doma vedly k věšáku, kde jsem odložil svoje nejnnutnější svršky a další kroky pokračovaly do mého pokoje, kde jsem zalezl do postele a v ní strávil několik dalších hodin. Ta atmosféra se nedá popsat, musí se prožít. Tak zase za rok.



Bohuslav Říha, 9. třída
Foto: archiv školy



Rozsvícené Česko

Halleyova kometa

*„Dvě věci naplňují mysl vždy novým a rostoucím obdivem a úctou, čím častěji se jimi člověk zabývá: hvězdné nebe nade mnou a mravní zákon ve mně.“
Immanuel Kant (1724-1804)*

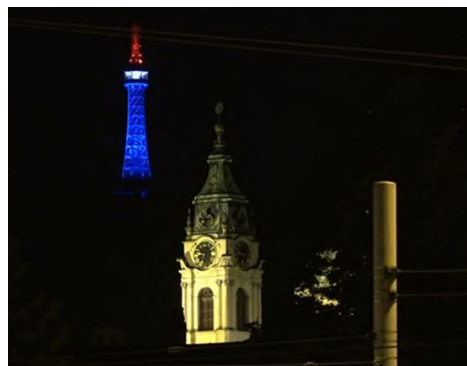


Rozsvícené Česko nás upomíná, že ho rozsvěcíme my. Ale Česko je osvětlené i shora. Každý den vychází Slunce, večer (pokud není zataženo) můžeme zahlédnout hvězdy a s železnou pravidelností Měsíc je v úplňku a ztrácí se do novoluní. Letos v prosinci jsme mohli vidět úplněk už 3. prosince a před Vánoci 18. prosince se nám schová. Tak to jsou pravidelní osvětlovači nejen Česka, ale celé Země.

A pak rádi sledujeme občasné návštěvníky oblohy, komety nebo asteroidy. Celé roje asteroidů se objevují každoročně od půli července do půlky srpna (letos od 17. 7. do 11. 8.) a říkáme jim Perseidy. A komety? Ty k Vánocům přece patří, jedna svítila nad Betlémem a oznamovala světu narození Ježíše. První pozorovatelná kometa u nás bude k vidění už 4. ledna a bude vidět po celý den. V únoru ji spatříme už jen na noční obloze a v březnu se ztratí v záři Slunce a pak už ji u nás nikdy neuvidíme. Jmenuje se C/2017 T1 Heinze. O poznání známější je Halleyova kometa, která se k nám pravidelně vrací. Okolo Země prolétá po 75-76 letech. Tato kometa byla lidem známa už 240 let před naším letopočtem. Podrobně ji popsal královský astronom Edmund Halley na sjezdu královské společnosti v Londýně a podle tohoto pána se jí říká Halleyova kometa. Naposledy prolétla okolo Země 8.9.1986, kdy nebyla moc zřetelná, protože nedosáhla takové jasnosti jako předtím, kvůli tomu se nepodařilo mnoha lidem ji spatřit. Okolo Země proletí 28.7. 2061, přesně v tento den oslavím své 44. narozeniny. Na tento dárek se opravdu moc a moc těším a doufám, že opravdu Halleyova kometa proletí v tento den

Anna Magdalena Lapáčková, 9. třída

Rozzářený Petřín



Petřínská rozhledna mi připomíná Eiffelovu věž. Ve dne zázračně nevypadá, ale v noci je nádherná. Už několikrát se stalo, že svítila v barvách některé evropské země.

V Praze byl v pátek 18.8.2017 vidět Petřín nasvícený v barvách Španělska na památku obětí z promenády La Rambla. Na promenádu v Barceloně a nedalekém městě vjela dodávka a zavinila smrt 13 lidí a zraněno bylo více než 100 lidí. Od listopadu 2015 byl Petřín nasvícen barvami Francie, Belgie, Německa i Velké Británie.

Líbí se mi, když se Česko rozsvítí k uctění památky lidí, kteří nevině a nesmyslně zahynuli. Světlo je symbolem naděje a to se mi líbí.

*Adam Blahoslav Lapáček, 5. třída
Foto:*



Rozsvícené Česko

Elektrifikace – budiž světlo

Rozsvícené Česko se stalo skutečností už na konci 19. století. Tehdy, přesněji v roce 1882, Thomas Alva Edison rozsvítil v Brně dnešní Janáčkovo divadlo. Byla to první veřejná budova, která se rozsvítila v Evropě. Ještě téhož roku Křížkovy obloukové lampy rozzářily Stýblovu knihkupectví v Praze. Jeden primát si může zapsat i náš region. Už v roce 1878 byla osvětlena tkalcovna v Moravské Třebové stejnosměrným elektrickým proudem. Tehdy musela být u každého odběratele i malá elektrárna s dynamem, protože stejnosměrný proud nešel usměrňovat. Takže největšího rozsvícení se Česku dostalo ve 20. století. Podařilo se mi najít dobový záznam, jak měšťané prožívali rozsvícení města. A tady si to můžete přečíst, cituji z jindřichohradeckého deníku:

"V pondělí 14. března 1887 po setmění čekalo na neobvyklou podívanou množství zvědavců nedbajících na to, že „panovala studená chumelenice sněhová a mráz pronikal do kostí“. A úderem devatenácté hodiny se dočkali, když „mžikem všechny elektrické lampy žářem vzplanuly a osvitily náměstí a Panskou ulici tak jasně, že bylo očekávání všech daleko převyšeno.“ Náměstí osvětlovaly dvě obloukové lampy, jedna z nich je spolu s dynamem vystavena v jindřichohradeckém muzeu, a jedenáct žárovek.

A Jindřichův Hradec se tak stal po Praze prvním městem, kde veřejné osvětlení

Theodor Josef Lapáček, 7. třída

Rozsvícené vesnice



Mnoho vesnic se v adventu zdobí a rozsvěcí vánoční světla na stromech i na domech. Vyjmenuju alespoň pět: Chotovice, Jarošov, Nová Sídla, Morašice, Nová Ves. Největší světlo září asi v Chotovicích, kde je velký dům celý ovinutý kolem dokola světýlky a přímo září. U nás v Jarošově máme nazdobené dva stromečky a mezi nimi je betlémská stáj s narozeným Ježíškem, Marií a Josefem.

Myslím, že by mělo být v každé vesnici alespoň jedno světlo, které vykouzlí úsměv a radost všem – od batolat po stařenky a starce. Takže ať svítí alespoň malé světýlko v každé vesnici.

Viktor Samuel Lapáček, 3. třída

Dětské štěstí

Každý si pod těmito slovy představí něco jiného. Taky nás napadne víc věcí, pojmů. Někdo si představí, že budou mít děti radost z toho, že dostanou nějaký super drahý dárek, ale to není jen o tom. Pamatujte si, že k dětské radosti stačí málo. Málo je někdy hodně, tohle si mnoho lidí ani neuvědomuje. Nefíkám, že já jsem v tomhle odlišná, někdy si taky nedokážu uvědomit, co mám. Čím jsem starší, začínám si uvědomovat, že zdravá a šťastná rodina je základ. Zkuste se zamyslet, jak se asi mají děti v Africe. U nás je to nemožné si to vůbec představit, jak oni žijí, ale víte co? Jim vidíte jen úsměv na tváři, netrápí je to, že se nemají nejlíp, ale mají jeden druhého. Teď to vidím tím, jak mám malou, nebo ne už tak malou, sestřičku. Samozřejmě že je ostatní jako malé děti, chce všechno a taky všechno má, ale nejvíce jsem šťastná, jak se dokáže radovat. Snad nejvíce ze společných dovolených jen někdy jedeme, tak se ptá, kdy už budeme na tom ubytování? Přitom jedeme třeba jen na výlet nebo na návštěvu. Podle mě jsou nejdůležitější chvíle strávené spolu, proto my nemáme ty nejluxusnější věci, ale radši jedeme na dovolenou, kde si jako rodina uijeme plno legrace. A to jsou právě ty chvíle, na které nikdy v životě nezapomenete. Při psaní tohoto článku si spoustu těch dovolených a zážitků vybavuji a to je něco, co mi už nikdo nevezme. Čert vem nějakou novou hračku nebo podobné věci, mnohem lepší jsou chvíle strávené po boku svých nejbližších. Tímto článkem jen chci říct: važte si toho, co máte, a uvědomte si ty priority. Přece jen žijeme jen jednou.

Adéla Sádecká, 9. třída

Bramboráky v Chotovicích

Dne 2. prosince se u nás v Chotovicích na obecním domě neboli statku konalo rozsvícení stromečku a s tím také smažení bramboráků. Bramboráky děláme každý rok, ale abychom to trochu vylepšili, přidali jsme i jablečné vafle. Já jsem se také podílela na organizaci, pomáhala jsem tedy hlavně u baru a roznášela. I když se to ani nemuselo zdát, byla to pěkná fuška, obíhat tam ty lidi, roznášet, objednávat bramboráky a vafle. Avšak vše se to vydařilo. Myslím, že všem se opět tato akce moc líbila a bramboráky s vaflemi chutnaly. Společně jsme si užili ten předvánoční čas. Už se těším na další akci, kterou budeme pořádat a vy určitě doražte také!

Adéla Sádecká, 9. třída



Pro poučení

Jak nebalit dárky!

Jak všichni dobře víme, za chvíli tu budou Vánoce, se kterými zde přichází asi ten největší problém BALENÍ DÁRKŮ.

A já jakožto expert na balení dárků, vám ukážu jak na to.

Budeme potřebovat: izolepu, balicí papír, nůžky a to nejdůležitější.....DÁREK.



Potřebujeme balicí papír, nůžky, izolepu a, no jasně, dárek! Nejprve si naměříme velikost dárku a ustříhneme dostatečně velký kus balicího papíru.



Požadovaný kus ustříhneme.



Když už máte dárek obmotaný balícím papírem, přichází řada na izolepu.

A teď můžete pustit uzdu své fantazie a začít balit dle libosti.



No, a je hotovo. Sice to není podle mých představ, ale hlavní je, co je uvnitř !!!



Anežka Vopařilová a Pavla Kasnarová, 8. třída



Hudba pomáhá



Sourozenci Jiskrovi jsou postiženi dětskou mozkovou obrnou z důvodu předčasného porodu. Nicméně jsou to oba dva čilí chlapi, kteří jsou stále usměvaví a hrají. Nejvíce je baví jezdění a pošťuchování na jejich invalidních vozíčkách. Jejich rodina teď momentálně šetří na speciální motoped. To je takový rotoped, který má motorek, aby se šlapky na nohy a na ruce roztáčely samy, což má za výsledek, že jejich svaly budou mnohem silnější. Tento speciální cvičicí pomůcka stojí sto až sto padesát tisíc korun. Proč o tom píšete? Protože se v Morašicích v kostele v neděli 29. listopadu konal koncert skupiny Parkoviště pro velbloudy se svými hosty a ti hrají v projektu Hudba pomáhá. Komu? To už víte. Na obou koncertech se vybralo přes 30 tisíc a na těch předešlých přes devadesát. Takže se snad na rotoped vybere dost peněz. Všichni jim přejeme hodně štěstí a zdaru do života. Koncert byl velmi vydařený, já osobně bych tam jenom přidal více koled, ale jinak jsem byl hodně na vážkách, jestli si ho nemám poslechnout ještě jednou. Nakonec ne, protože mne volaly jiné záležitosti. Hodně doporučuji se zajet podívat nebo poslechnout, 17. prosince hrají v Litomyšli a 25. ve Vysokém Mýtě.

Bohuslav Říha, 9. třída

Sumec velký



Takto vypadá sumec — albín

Sumec velký je největší česká ryba. Dorůstá se neuvěřitelných 250 cm a víc!!! Říká se, že sumec je nejlepší přítel s vodníkem. Já si popravdě myslím, že vodník neexistuje a je největší kamarád s jiným sumcem nebo mníkem. Nemusí to být ten stejný sumec, může to být třeba albín. Albíni jsou vzácnější, ale je to prý zvíře, u kterého je albín celkem častý. Albín znamená, že zvířata nebo i lidé mají nepřírozenou bílou barvu. Dospělý sumec nemá kromě lidí žádné nepřátele, ale když je malinký, má jich hodně. Sumec je v něčem jako my, má třeba chuťové buňky. Nejradši má líný a okouny, podle lidí nejchutnější české ryby. Já jsem ještě žádného nechytil, protože tady u nás nejsou. Ale plánujeme někam

Matěj Štěpán, 5. třída

Zajímavosti

Pyrotechnika

Všichni známe petardy, kompakty, kulové pumy, fontány, rakety, práskací kuličky atd. ... Je s tím zábava, ale je to i nebezpečné. Hlavně střílet petardy typu F1 můžete střílet až od 18 let a F2 a petardy s více než 15gm od 21 let, kompakty atd. rovněž.

Na Silvestra jezdíváme do Litomyšle na ohňostroj a je to pěkný rachot. Letos jsme si se svolením a pod drobnohledem rodičů objednali nějaké slabší drobnosti, které společně odpálíme.

Pokud má ale někdo rád silnější kalibr, tak je tu Dum bum 30, Dum bum klasik, Kobra 8, Megatron, Srcem 5 s a Viper 3. Tyto jsou ovšem velice nebezpečné, viz kanál



Theodor Josef Lapáček, 7. třída
Foto: internet

Prskavky



Řeklo by se prskavky, nevinná dětská zábava, která baví děti už léta. Náš děda je nemá moc rád a kdykoliv přidá, co by se mohlo stát. Dědova varování je většinou potřeba brát trochu s rezervou. Ovšem jednou: Jako malí jsme si o Vánocích užívali s prskavkami raději na chodbě, kde je dlažba. Věšáky byly ověšené bundami. A prskavky prskaly a najednou rukáv bundy začal doutnat. Jelikož duté vlákno dobře hoří nebo se spíš úspěšně škvaří, k požáru nedošlo, ale bunda byla na odpis. Tak opatrně!

Theodor Josef Lapáček, 7. třída
Foto: archiv Lapáčků

Den medu

Dne 19. 11. 2017 se na litomyšlském zámku v Zámeckém pivovaru odehrál Den medu. Co to je vlastně ten Den medu? Je to den, kdy se do jednoho místa sjedou všichni včelaři z okolí, aby ukázali svoje produkty. Tento den byl ale výjimečný, protože po osmi letech ho poprvé pořádalo zemědělské družstvo Dolní Újezd. Dopadlo to velmi vydařeně. A ptáte se, co jsem tam měl za funkci? Já to uváděl a celý den jsem si to strašně moc užíval. Ráno, když jsem dorazil na zámek, tak jsem pracoval jako Ferda mravenec, v devět hodin jsem se pak změnil v moderátora. Po celý den tam bylo přes čtyřicet stánkařů, mezi kterými byl i pan Ing. Antonín Hurých, který byl spolužákem mého dědy na základní škole. Je velice příjemný člověk, který mně jako odměnu za pomoc věnoval sklenici medu. A dokonce tam jeden vystavovatel přinesl svoje včely. Je samo sebou, že ne na volno, nýbrž v dřevěné konstrukci, která byla uzavřená skleněnými deskami, aby bylo na včely vidět. To bylo opravdu super. Prodejci měli sortiment opravdu bohatý. Od svíček a medu přes výrobky z medu až po opravdové živé včely. Já jsem uváděl různá hudební a pěvecké seskupení a podával všem příchozím různé včelařské informace. Celý den jsem si užil a dozvěděl jsem se mnoho nových informací. A doufám, že příští rok bude Den medu



Bohuslav Říha, 9. třída

Lampióny štěstí

Znáte je? My už jsme ho měli. Napsali jsme na něj každý své přání, zapálili knot, a když se vzduch v lampiónu ohřál, rozsvícený lampión i s našimi přáními stoupal vzhůru k nebi. Pak jsme ho dlouho sledovali, dokud nám nezmizel. Letos jsme si je objednali, každý jinou barvu a o Vánocích je vypustíme. Madlenka se chystá v lednu na talentové zkoušky, tak jí budeme přát hodně štěstí. A třeba z toho vznikne u nás doma dobrá tradice.



Theodor Josef Lapáček, 7. třída
Foto: internet

Zajímavosti

Rozsvícení stromečku

V Nových Sídlech

1. prosince 2017 proběhla u nás v Nových Sídlech Mikulášská besídka a rozsvícení našeho vánočního stromku. Akce začala v 17:00 před obecním úřadem. Po zahájení se zpívaly vánoční koledy a následovalo každoroční slavnostní rozsvícení stromečku. Akce byla zakončena rozdáváním sladkého balíčku od Mikuláše.

Veronika Vaňková, 7. třída



V Morašicích



Moderátorem večera byl Bohouš Říha



Školní parta, která asistovala u rozsvícení stromu v Morašicích. Andělé rozdávali příchodím perníčky vyrobené maminkami z

Setkávání na chodbě

Tenhle rok se pokusíme zavést pravidelné setkání na chodbě, které by se konalo nejspíše jednou za dva měsíce. Jedno takové setkání už proběhlo. Vždy zhodnotíme uplynulé dva měsíce. Pochválíme žáky za úspěchy, shrneme školní akce a také řekneme, v čem by bylo dobré se zlepšit. Tato setkání bude připravovat rada parlamentu s paní zástupkyní Hanou Heroldovou. Doufáme, že se budou vyskytovat jen pozitivní

Adéla Sádecká, 9. třída

Oprava

V posledním čísle časopisu jsem omylem uvedla špatné jméno našeho obětavého trenéra ve stolním tenise. Tímto



se omlouvám a všichni z naší školy, kdo se účastnili tréninků, moc děkujeme panu Jaroslavu Neprašovi z Morašic za obětavou podporu v našich snahách naučit se něco nového a trochu si zasportovat.

Paní vychovatelka ze školní družiny Zdena Fikejzová



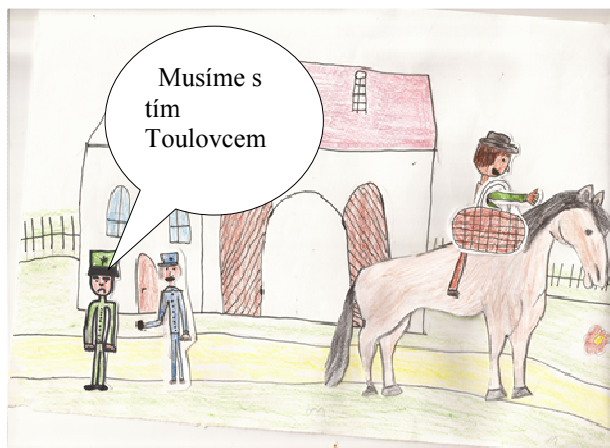
Malované pověsti

O rytíři Toulovcovi

Rytíř Toulovec byl velmi majetný rytíř, který žil v 15. století. Bydlel v Litomyšli, ale prý se skrýval a pobýval ve skalních útvarech v lesích mezi Jarošovem, Novou Vsí a Prosečí. Jeho činností ho můžeme připodobnit k Robinu Hoodovi, bohatým bral a chudým dával.



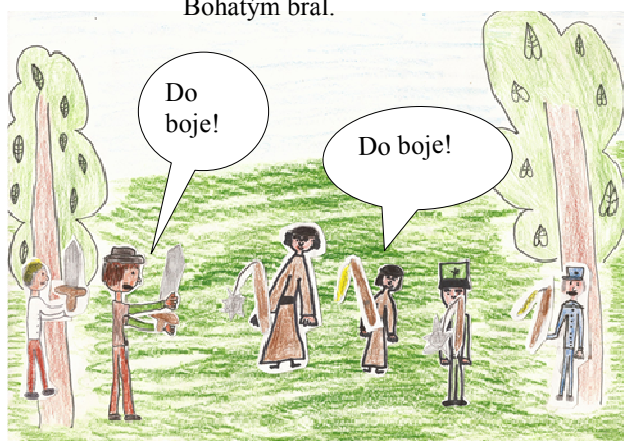
Byl to majetný měšťan, který vlastnil pole, lesy...



Bohatým bral.



A chudým dával.



Jednou se ale bohatí naštváli a rozhodli se že budou o majetek s Toulvccem a jeho stoupenci bojovat.



Protože ale bohatí prohráli, rozhodli se pomstít, a tak zapálili domy Toulvccových stoupenců s veškerým majetkem.



Toulovec byl opravdový kavalír!

Zpracovala: Anna Magdalena Lapáčková, 9. třída

S panem prof. Dušanem Čurdou

S panem Prof. Ing. Dušanem Čurdou CSc. se setkáváme v Borové, kam chodí do evangelického kostela. Byl profesorem na VŠCHT v Praze. Tento starý noblesní pán velice zajímavě a poutavě umí vyprávět skoro o celém minulém století. Ať se rozhovor stočí ke kultuře nebo historii, vždy je zajímavé naslouchat. Proto jsem se rozhodla zeptat se ho na to, jak on a jeho rodina prožili

Váš tatínek byl legionář, jak na toto období vzpomínal, vyprávěl vám o něm?

Ano, můj tatínek Václav Čurda celý život (zemřel r. 1969 v 75 letech) na své zážitky v legiích vzpomínal. Řekl bych, že žil legionářskými ideály, formulovanými T.G.Masarykem. Vnímал jsem to nejen z jeho vyprávění, ale i z bohaté legionářské, resp. masarykovské literatury, kterou doma shromažďoval a samozřejmě i z jeho bohatých společenských aktivit. K nim se řadilo mimo jiné také aktivní působení v Sokole, což posléze ovlivnilo i moje vlastní zapojení v této organizaci.

Kromě tatínkových osobních vzpomínek byl pro mne významným zdrojem informací o jeho zkušenostech z legií také jeho dopis rodičům od jezera Bajkal do rodných Dukovan z listopadu 1919 – tedy celý rok po konci I.sv.války - kdy už bylo možné doručovat zásilky do nově vzniklé republiky. Na dvanácti rukopisných stranách v něm tatínek zachytil svoje zážitky zejména ze sibiřského úseku legionářské anabáze. Poté tatínka čekala ještě daleká cesta vlakem do Vladivostoku a dále lodí Indickým oceánem přes Cejlon až do Středoziemního moře, do



Terstu a pak po souši až do nové vlasti, samostatného Československa, kam dorazil až v květnu 1920. Přejít přes frontu, zajetí v r.1915 a počátky působení v legiích včetně např. známé bitvy u Zborova zachytil tatínek také o mnoho let později v obsáhlých vzpomínkách, které sepsal až po svých sedmdesátých narozeninách.

Vy jste zažil jako dítě první republiku, vzpomínáte si na TGM a jak Vaše rodina tehdy žila?

První republiku jsem zažil na Slovensku, kde jsem se v Trnavě r.1929 narodil. Tatínek totiž brzy po návratu z legií přijal nabídku ředitelství státních drah působit na Slovensku. V Trnavě jsem byl pokřtěn v evangelickém kostele. Rodiče oceňovali, že evangelíci (které, jak vzpomínal tatínek, representoval v legiích generál Štefánik) byli také stoupenci Masarykových ideálů. Žel koncem 30.let nabývaly na Slovensku na síle aktivity Hlinkovy “ľudové strany”, inklinující k fašizmu. To vedlo posléze k osamostatnění Slovenska, takže jsme odtud museli r.1939 za dosti tíživé situace odjet.

Na svůj pobyt na Slovensku stále rád vzpomínám. Mrzelo mě sice, že se náš společný stát brzy po “sametové revoluci” zase rozpadl, ale naopak oceňuji, že se tak stalo po vzájemné dohodě a že naše vztahy se Slováky jsou velmi dobré, takže můžeme být i příkladem pro řešení mnoha národnostních sporů v současném světě.

Co znamenal pro Vaši rodinu nástup nacismu?

Tatínek pokračoval po nuceném odchodu ze Slovenska v zaměstnání u státních drah, a to v Přerově. Tam jsem prožil celou nacistickou okupaci. Považuji to za nejtěžší období svého života. Nebylo to zdaleka jenom tím, že jsem jako zázrakem přežil výbuch bomby na zahradě našeho domu, ale především atmosférou obav z řádění gestapa v celém tomto období a zvláště za heydrichiády. Tatínek, který byl jako legionář postižen hned začátkem války v zaměstnání, byl zapojený v odboji např. rozšiřováním zakázaných tiskovin či organizováním pomoci postiženým rodinám atd. Riskoval mnoho, ale přežil (na rozdíl od tatínka mojí budoucí manželky, který byl právě za heydrichiády v r.1942 popraven). Tíživou atmosféru okupace jsem zažil i na přerovském gymnáziu, kde jsem studoval; tři z našich profesorů přišli za okupace o život... O to silnějším a radostným zážitkem bylo osvobození v r. 1945 a následujících pár poválečných let.

Pokračování na straně 16



Dokončení rozhovoru ze strany 15

Mohu se ještě zeptat, co Vaše rodina prožívala a jak se s tím vyrovnávala, když přišli k moci komunisti?

Ano, přišel však rok 1948 a s ním i nástup komunistů. Tatínek brzy pocítil, že se jako bývalý ruský legionář neudrží na vedoucí pozici svého pracoviště, což se také stalo. Nikdy však neustoupil od svých ideálů, což projevoval, jak jsem měl možnost pozorovat, i různými společenskými aktivitami. Já jsem právě v roce 1948 maturoval. Při dalších studiích jsme se museli povinně učit mnoho “marxismu-leninismu”. Do strany (komunistické ani jiné) jsem však nikdy nevstoupil. Přesto jsem se posléze uplatnil na Vysoké škole chemicko-technologické v Praze, i když jsem to jako nestraník neměl úplně lehké. Víím třeba také z vlastní zkušenosti, co je to výslech na StB. Státní bezpečnost se např. zajímala o moje kontakty s cizinci, kteří nás často navštěvovali na naší chalupě v Borové.

Jsem velmi vděčen za to, že jsem se dožil “sametové revoluce” a následujících let svobody a doufám, že současná mladá generace nezažije tolik hrůz, jako jejich předkové ve 20. století.



*Ptala se: Anna Magdalena Lapáčeková, 9. třída
Foto: archiv pana Čurdy*

Tajemné Česko



Jihlavské katakomby

Jihlavské podzemí je s délkou 25km druhé největší v ČR. Tunely se nachází pod celým městem a jsou jednou z památek, která návštěvníky Jihlavy nejvíce zajímá. Ale proč jsem ji zařadil do rubriky Děsivé Česko? Tak třeba kvůli podivné fosforeskující chodbě. Její zdi jsou posety zvláštními světélky. Povídá se, že za druhé světové války, kdy chodbu využívali nacisté, ji potřeli svítící barvou (ale že by vydržela svítit tak dlouho...?). Ještě známějším a asi nejstrašidelnějším úkazem těchto katakomb je jistý výklenek ve zdi. Někteří lidé o něm říkají, že je to portál do jiné dimenze nebo že tam vidí lidské siluety či dokonce řady osob. Místní záhadář zde strávil noc a prý zde viděl jakousi tajemnou bytost. Jiným zdejším děsivým zjevem je duch těchto tunelů. Je to prý muž, z něhož jsou ale vidět jen obrysy těla. Čili: když do jihlavských katakomb, tak jedině se zdatným průvodcem a pořádnou svítilnou (a lekavější povahy raději s plenou – prodají vám ji v každé jihlavské lékárně)!

Blahoslav Adam Lapáček, 5. třída

Páročrouti

Představte si, že máte ponožek plný šuplík a ještě vám rodiče nakupují další. No, já mám teď ponožek moc, ale jedna ponožka nemá druhou nebo jsem měla takové červené s bílými puntíky a už nemám ani jednu ani druhou. Prostě máme v domě nějaké žrouty ponožek - PÁROŽROUTY.



Petra Hynková, 6. třída

Pro poučení

Dobrou chuť

Dětský svařák

Když se vrátíme celí vymrzlí ať už z lyžování, bruslení či sáňkování, máme jistě chuť na něco teplého. Čaje už máme zajisté pokrky, tak jsem se rozhodla udělat něco jednoduchého, neobvyklého a zároveň CHUTNÉHO!!

Budeme potřebovat: 1 kus celé skořice, 5 kusů hřebíčků a džus příchutí dle libosti, já doporučuji pomeranč.

Ze všeho nejdříve nalijeme džus do hrnce a přidáme skořici a hřebíček.

Kdy je svařák hotový, poznáme tak, že bude navrchu trochu pěny.

Poté džus přecedíme a máme hotovo.



Anežka Vopařilová, 8. třída

Pstruh na kmíně



Co budete potřebovat:

4 pstruhy, máslo, kmín, sůl, citrón

Vykuchané a řádně očištěné pstruhy posolíme, posypeme kmínem a zakapeme několika kapkami citrónu. Na každého pstruha dáme půl centimetrový plátek másla, podlijeme 1 del vody a dáme do rozpálené trouby, po pěti minutách stáhneme 180° C a pečeme 35-40 minut, aby zežlátlí, a servírujeme na talíř s plátkem citrónu a chlebem.

D O
B R
O U

Petra Hynková, 6. třída

Foto: internet



Pro poučení

Axolotl mexický



Ahoj...Jmenuji se Axolotl mexický. Jsem známý jako vodní dráček. Ve svém vodním království žiji s mojí manželkou axolotlkou a máme i malé pulečky. Jsou fakt roztomilí. Dožívám se 25let. A měřím 35cm. Jsem obojživelník a jsem masožravec. Nacházím se v mexických jezerech. Mám velkou schopnost regenerace. Náš druh je lovený pro chov do akvárií. Tak čau, někdy se na nás podívejte.



Jakub Janda, 7. třída
Foto: internet

Youtuberi



HOUSE

House (vlastním jménem Jakub Váňa, 24 let) je český youtuber. Jeho kanál nese jméno Housebox. Jeho pozdrav je: "Zdravím všechny hráčky a hráče. Moje jméno je House a vítám vás u dnešního videa." Patří mezi nejznámější české youtubery a nejčastěji natáčí s Pedrem (youtuber Petr Florián, kanál PedrosGame). Toho jsme si představili v minulém Třesku. House je mj. specialista na Minecraft, herní komentátor, hráč, milovník kina a seriálů a především blázen. Na svém kanálu má několik seznamů videí, z nichž nejpopulárnější jsou Ochutnávky. Jeho rozloučení na závěr videa zní takto: „A já doufám, že i příště budete

Viktor Samuel Lapáček, 3. třída Zdroj: internet

Třpytivá ozdoba

Nádherné třpytivé ozdoby na stromeček nemusíme jen kupovat, ale můžeme si je i vyrobit.

K výrobě okouzující třpytivé ozdoby, kterou na vašem stromečku nebude možné přehlédnout, budeme potřebovat: **starou ozdobu, třpytky jakýchkoliv barev, tekuté lepidlo, štětec a nějakou podložku (stačí obyčejný papír).**

1. Ozdobu položíme na podložku a celou ji potřeme lepidlem. Natřenou ozdobu uchytneme za lepidlem nedotčený konec a zvedneme nad podložku.

2. Vezmeme si třpytky a část ozdoby posypeme. Pokud chceme mít ozdobu jednobarevnou, posypeme ji celou. Takto postupujeme, dokud ozdoba nebude celá posypaná třpytkami.

3. Ozdobou trochu zatřepeme, aby opadaly přebytečné, nenalepené třpytky.

4. Ozdobu necháme zaschnout.

Text i foto Veronika Vaňková, 7. třída



Pro poučení

Mám dny, kdy jsem

Přiběhne Pavlík k mamince a brečí. „Co se ti stalo?“

„Tatínek se uhodil kladívkem do prstu.“

„A ty proto pláčeš?“

„No, já jsem se původně smál...“

„Rozhodl jsem se, že už nikdy nebudu uzavírat sázky.“

„Ty? Nevěřím!“

„Nevěříš? Tak se se mnou vsaď!“

„Abychom se nikdy nehádali, tak si stanovíme takové jednoduché pravidlo,“ říká novomanželka.

„Když budeme mít na nějaký problém stejný názor, tak to rozhodneš ty. A když budeme mít názor rozdílný, tak já. Není to báječné?“

Mami, můžu na Vánoce psa??

Ne, budeš mít kapra jako všichni ostatní.



Podle internetu:
Theodor Josef Lapáček, 7. třída

Osobnosti

Ludwig van Beethoven

Do prosincového čísla jsem vybrala hudební osobnost působící v období klasicismu, patřícího k tzv. třem německým "B", a to Ludwig van Beethovena.

Narodil se 16. prosince 1770 v německém Bonnu. Měl šest sourozenců a všichni byli vedeni k hudbě. Jeho otec byl dvorní



tenorista, ale protože podlehl alkoholu, Ludwigův talent byl často používán jako zdroj příjmů. Zpočátku ho vyučoval hře na klavír jeho otec a díky tomu získal vztah k hudbě. V Bonnu potkal dvorního varhaníka Christiana Gottloba Neefe, který ho seznámil s hudbou J.S. Bacha a pomohl mu s publikací jeho prvních skladeb. V roce 1787 Beethoven odjel do Vídně, kde se setkal s W.A. Mozartem. Bohužel se musel brzy vrátit domů, protože mu umírala maminka na tuberkulózu a také převzal výchovu svých mladších bratrů. O několik let později se vrátil do Vídně. Tam studoval u mnoha známých skladatelů, např. J. Haydna, A. Salieriho, J. G. Albrechtsbergera a J. Schenka. Díky tomu, že byl oblíbený u šlechty, mohl být svobodným umělcem. Později začal mít problémy se sluchem a zjistilo se, že trpí ušním šelestem. Tato nemoc stále gradovala, až úplně ohluchl. Beethoven složil mnoho významných děl, například 9 symfonií, v 9. symfonii zazní známá Oda na radost. Každý asi zná Pro Elišku nebo klavírní sonátu Moonlight a mnoho dalších. Tento velkolepý skladatel klasicistního období zemřel 27. března 1827 v rakouské Anna Magdalena Lapáčková, 9. třída

Pranostiky

„Studený prosinec - brzké jaro.“

„Když prosinec bystří, po vánocích jiskří.“

„Není-li prosinec studený, bude příští rok hubený.“

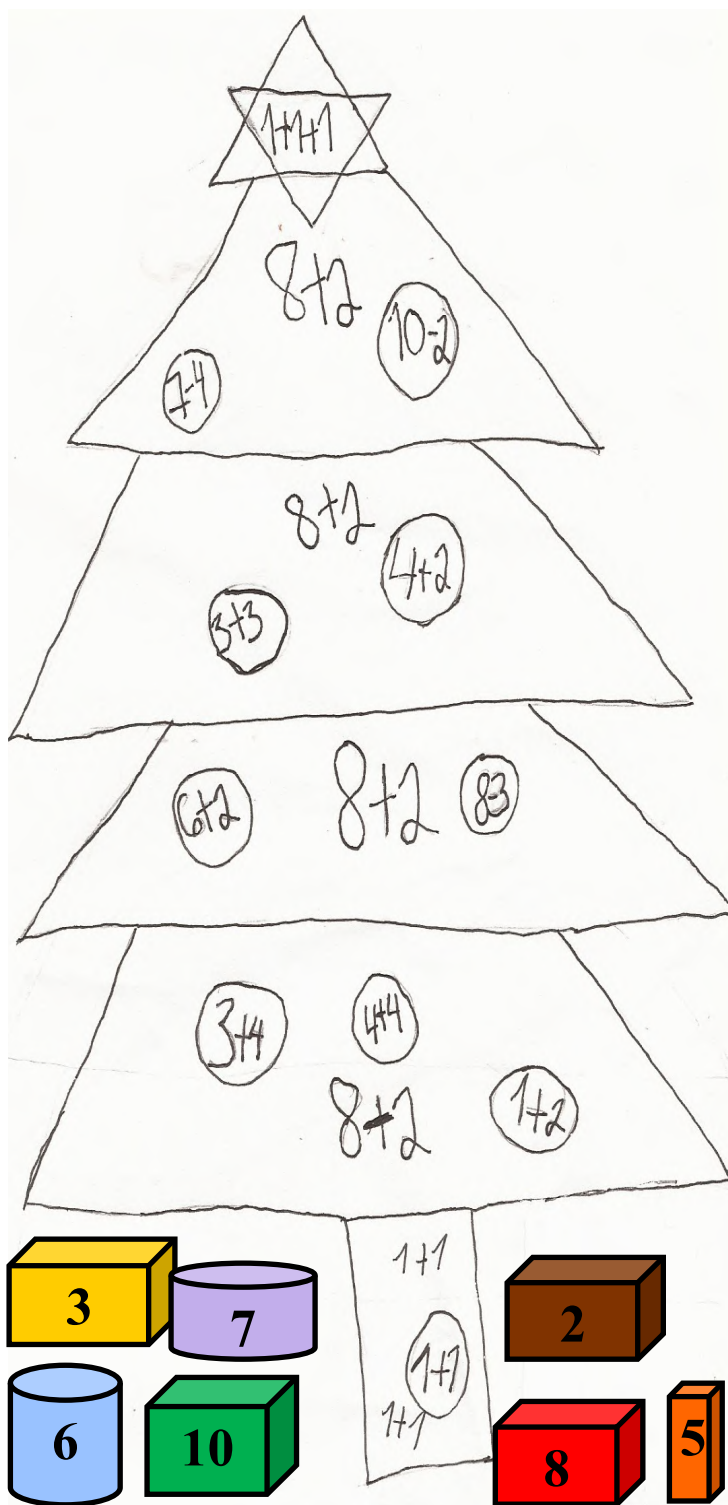
„Na Štědrý večer hvězdičky - ponosou vajíčka slepičky.“



Veronika Vaňková, 7. třída



Pro nejmenší



Vybarvi výsledky na stromečku podle čísel na dárcích.

Anna Magdalena Lapáčková, 9. třída

Hádanky

1. Otec jede se synem v autě na nákup. Auto havaruje. Otec nepřežil a syn je vážně zraněný. Když syna přivezou do nemocnice, lékař řekne, že ho nemůže operovat, protože je jeho syn. Kdo je lékař?

2. Co zastaví padání vlasů?

3. Víte, proč blondýny lezou v obchodě po zemi?

4. Doma je pět sester - jedna se válí na pohovce, druhá čte, třetí sestra se dívá na televizi, čtvrtá sestra hraje karty. Co dělá pátá sestra s jednou ze svých sester?

5. Víte, jaký je rozdíl mezi Facebookem a ledničkou?

1. Matka
2. Podlaha
3. Hledají nízké ceny
4. Hraje karty
5. Zádny, chodíte tam pořád, i když víte, že tam nic není.

Slavnost slabikáře



Devátáci připravili pro prvňáky slavnostní předání slabikáře. Vždyť už skoro umí číst! Děkujeme!

Škola obrazem

Ze školní družiny



Vyrábíme vizovické pečivo



Radost z vlastnoručně vyrobených větrníků



Ve školní družině se mimo stolního tenisu věnují i královské hře šachy



Ukázka z vystoupení 7.třídy z 2.adventního setkání



Nové lavice mají osmáci



Tato děvčata vyřezala úžasná strašidla



MÁME ÚŽASNÉ PODSEDÁKY!!!



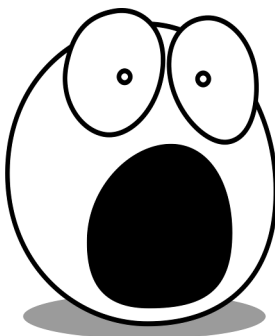
Pro pobavení

Absurdnosti češtiny

"Mám toho plné zuby"

"Mám toho plné zuby." Už jste to také někdy řekli? Já docela často, třeba když se chystám do školy. Úkoly, úkoly, písemky, ... Mám plné zuby ... školy.

No, chudáci zubní lékaři! Ti si potrpí na zubní hygienu před kontrolou. A čeho asi mají plné zuby oni? Nás pacientů nebo



různých vyhlášek nebo snad papírů? To by mě zajímalo.

A co asistenti na ortodoncii - čeho oni mají plné zuby? Křivých zubů nebo sádry na otisky nebo drátků a různé tvarovací hmoty?

A hadi mají tzv. jedové zuby- mají v nich jed! Tak to není příjemná představa mít plné zuby jedu! To už je lepší mít plné zuby školy. Hadi se jedem brání. Že by i škola nám poskytovala možnost, abychom se naučili bránit nebo abychom mohli žít odvážně a pevně?

Nejdřív tohle rčení vypadalo docela nechutně a teď se zdá, že by nás mohlo vést k odvaze. Mám plné zuby školy. A vy?

Theodor Josef Lapáček, 7. třída

Ne všechny produkty, co dostáváme ve školní jídelně, končí v žaludcích strávníků. Žák X si chtěl pokopávat s ovocnou kapsičkou. Jak dlouho, jak vysoko... netušil, že mu kapsička skončí až na střeše jídelny. Aktivní spolužáci mu oznámili, že ho napráskají paní učitelce. Ovšem tak neučinili. Jenže žák byl aktivní a raději se šel přiznat sám. A tak paní učitelka úplně nevěděla, o čem je řeč, ale z osvětlení akce se vše dozvěděla. Naštěstí je jen zasmála a samozřejmě podala tradiční

Sníh vyvolal další akci. Na obědě, lépe řečeno po obědě, se před jídelnou strhla obří sněhová bitka. Sněhové koule létaly jako divé. V tu chvíli vyběhla z jídelny paní učitelka X. Jenže netušila, že se ocitla ve středu bitevního pole. V tu chvíli ji jeden sněhový granát přiletěl... Naštěstí vše dopadlo dobře a my svištěli na odpolední vyučování....

V třídě X se zdobil vánoční stromeček. Žáci se už na toto období moc těší. Někdo přinesl stromeček, někdo vyndal krabici s ozdobami... A právě v tomto okamžiku se strhla obrovská bitka. Čím? No přeci vánočními koulemi. Kdo neházel, ten se kryl, aby náhodou nebyl zasažen. Akci přerušila paní učitelka Y a žáci rázem vzorně zdobili stromeček. No, vidíte, co se dá zažít při zdobení.....

Nedávno jsem zavítal do pekla, do školního pekla, a to 5.prosince. Peklo bylo pěkné, ale čerti mě pěkně naštváli, protože jsem si tento den vzal do školy fleecovou mikinu. V pekle měli pěkný nepořádek, všude samou slámu a ještě nás návštěvníky tou slámou posypávali. No, jak chápete, fleecová mikina a sláma se velmi dobře snáší a vůbec nejdou od sebe. Takže jsem si domů přivezl asi kilo slámy.

V třídě X je při svačině celkem hustý vzduch. Jak hustý? Někteří žáci mají ke svačině zdravé cereálie. Ne vždy o ně žák stojí, a tak ho rozdává spolužákům. Jak? Tím, že je různě přehazují. Někteří se je snaží chytat přímo do úst. Je velmi nebezpečné se v této chvíli nacházet. Je to vůbec

Paní učitelka X si zahrála na policistu. Proč? Z malého množství sněhu, který napadl, vytvořili žáci ve školce pěkného sněhuláka, aby udělali radost dětem ze školky. Druhý den sněhulák trochu roztál, ale vydržel. Paní učitelka dětem sděluje, že by bylo úžasné, aby sněhuláček vydržel. Nevydržel! Někdo ho rozkopál. Kdo? To policistka nevyřešila. No, že se nestydíte!



Akce školy

Každý, kdo naši školu navštíví, si všimne, jak je krásně vyzdobená. Návštěvníci obdivují nápady, množství dekorací, ale i vůni na chodbách, která se při realizacích line celou školou.



Vůni vám zprostředkovat nedokážeme, tak alespoň pár inspirací a zápal, se kterým se vše děje. A přijďte se podívat, jak máme vyzdobenou školu



Šestá třída pekla a zdobila perníčky. Cítíte tu vůni?

Jiný pohled na svět

Na konci listopadu nás navštívila Lenka Lipavská, což je paní, která byla v Keni pomoci dětem. Připravila si pro nás moc pěknou prezentaci i s výkladem. Myslím, že bylo úžasné vidět, jak děti žijí jinde a jinými způsoby. Při této chvíli vyprávění jsem si uvědomila mnoho věcí a myslím, že nejsem jediná. Jak se máme dobře. Jak si žijeme. Jak vším plýtváme..... Přednáška se mi moc líbila.

Adéla Sádecká, 9. třída



Udělalí jsme si krasohledy

Dne 7.12.2017 vyrazila 5.třída do Litomyšle a tam si to namířila do domu U Rytířů. Tam jsme začali vyrábět krasohledy pod odborným vedením. Výroba byla na první pohled jednoduchá, ale později jsme zjistili, že doopravdy pouze na oko. Někteří z nás to dokonce vzdali, ale většina vytrvala. Výsledky ukazovaly svým vzhledem, jak se kdo snažil. Některé byly krásné a některé míň. Můj nijak zvlášť dokonalý nebyl, ale bylo skrz něj vidět krásno. A od toho přece byl. V jedenáct hodin jsme odcházeli na autobus, ale cestou jsme se ještě stavil v pekařství Sázava. Ano, byla to doopravdy vůně plná odměna. A když přišla mamka domů z práce, čekal ji doma dárek – spousta krásných pohledů v krasohledu.



Blahoslav Adam Lapáček, 5. třída

Ukulele znělo v družině



Zpíváme s Eliškou Bubnovou za doprovodu ukulele. Ukulele je havajský nástroj podobný kytáře.

Děti darují dětem k Vánocům

Nejspíše o tomto nikdo moc neslyšel a já bych vám tímhle článkem chtěla vysvětlit, co to znamená. Jedná se o akci, která pomáhá dětem ze sociálně slabších rodin a jak víme je před Vánocemi, tak proč dětem neudělat radost a nadělit jim nějaké ty dárečky pod stromeček. Přitom stačí jen málo a nás to ani nic nestojí. Stačí jen najít krabici od bot a darovat nějaké věci, které my už nepotřebujeme a jsou v dobrém stavu. Celou tuto událost zaštiťuje Diakonie Českobratrské církve evangelické. My, 9. třída, jsme se domluvili a někteří z nás něco přinesli a společně jsme dárky zabalili. Já jsem se do této akce také zapojila, protože mně to přijde jako úžasná věc. Zapomněla jsem zmínit, že je to pro děti z České republiky. Výhoda je v tom, že se do této události zapojili i okolní vesnice nebo města jako je Osík, Krouna, Proseč a určitě plno dalších. Dohromady jsme jako třída přispěla sedmi krabicemi. Tato pomocná akce už skončila. Všem, kteří se do této akce zapojili, moc děkuji a doufám, že těch dobrých dušiček bude čím dál víc.

Kam s ní? Do nového regálu!

Znáte to, čím víc lidí, tím je potřeba víc věcí. Nás je doma pět dětí, musíme mít zatím čtyři aktovky do školy. A co ve škole, kde je třeba 200 dětí.

Kam s nimi?

Tuhle otázku už řešil Jan Neruda. Kam s 200 aktovkami?! No přece do nového regálu! Už nemusíme vést slalom přes batohy před družinou, když spěcháme z tělocviku. Teď jsou zaparkovány v regálu a vypadá to i hezky.



*Anna Magdalena Lapáčková, 9. třída
Foto: archiv školy*

Devátáci v Národním divadle

Ráno 12. prosince 2017 se naše třída s paními učitelkami Duškovou a Coufalovou sešla na vlakovém nádraží v Chocni. Tady jsme netrpělivě čekali, až nám na informační tabuli ukážou nástupiště, z kterého pojedeme do Prahy. Když se nám na tabuli ukázal příjezd vlaku, tryskem jsme vyrazili k nástupišti a spokojeně jsme se nalodili. Cesta tam ubíhala rychle a vesele s vtipnými poznámkami našich spolužáků.



V Praze jsme navštívili mnoho míst, ale napíšu alespoň o těch místech, která pro mě byly velkým zážitkem. Největším zážitkem byla prohlídka Národního divadla. Zaujala mě jeho historie a řekli nám, že nebyl jen jeden základní kámen, ale rovnou dvacet tři z celé naší republiky. Nejbližší z našeho kraje byl z Chrástí. Věděli jste to?

Druhým velkým zážitkem byla procházka po Staroměstském náměstí, kde byly vánoční trhy a

největší vánoční strom v Praze a pravděpodobně i v celém Česku. Byl nádherně ozdoben blyštivými řetězy a baňkami, pod ním byl betlém s malým Ježíškem.

Třetím největším zážitkem se stalo baletní představení Louskáček na hudbu Petra Iljiče Čajkovského. Baletky se po jevišti pohybovaly s velkou ladností, samozřejmě i baletáci. Byli obléknuti do blyštivých šatů, které zářily až k nám nahoru. Seděli jsme totiž v nejvyšších patrech divadla. Měli jsme tak dobrý přehled i o orchestru, který byl součástí celé dění. Před představením jsme se převlékli do společenských šatů. O přestávce jsme se byli kouknout na balkónu, z něhož byla vidět hladová



*Anna Magdalena Lapáčková, 9. třída
Foto: archiv školy*



o soutěž Jméno naše školního pěveckého sboru??

V poslední době můžeme slyšet seskupení dívek a chlapce zpívat na společných školních akcích pod vedením paní učitelky Vanišové. Zpívání je velmi příjemné a vznikla otázka, že toto seskupení by se mohlo nějak jmenovat. JAK? To je právě otázka pro vás. Jméno musí být zajímavé, originální, příjemné..... Na vaše nápady se těšíme do 15. ledna 2018. Lístečky s názvem a jménem noste do klubu. Pozor! Všechny originální názvy budou

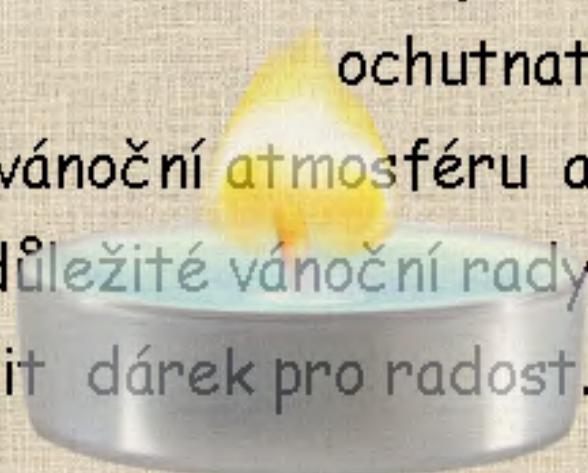


V á n o č n í z a s t a v e n í

na školní
zahradě
v Morašicích

ve čtvrtek
14. prosince
16:00 - 18:00

Přijďte
ochutnat
vánoční atmosféru a
poslechnout si důležité vánoční rady
a třeba si koupit dárek pro radost.



Časopis pro žáky i nežáky ve škole v Morašicích.

Nejlepší školní časopis v České republice za rok 2016

3. číslo XXV. ročníku /celkově 157. číslo/ vyšlo 12. prosince 2017 nákladem 50 kusů.

Vydává školní klub.

Redakční radu řídí Stanislava Coufalová. Chyby likviduje paní učitelka Renzová

Neoznačené příspěvky připravila redakční rada. Titulní stránku připravila Pavla Kasnarová, 8. třída,

Grafická úprava Anna Magdalena Lapáčková, 9. třída. Ilustrace Pavla Kasnarová, 8. třída.

Příspěvky, nápady, náměty, připomínky a možná i dary adresujte redakci Třesku - Základní škola Morašice u Litomyšle, 569 51, telefon 461612774, mobil ZŠ 731769430 e-mailová adresa - tresk.noviny@seznam.cz,

internetové stránky školy - <http://www.skolamorasice.cz/>